

Kozetka (37)

Królowa nie może być naga. Szmata czasu

Szczęście jest zawsze tam, gdzie je człowiek widzi.

Henryk Sienkiewicz

Joanna Friedrich

Urodziny. Czas prawdy. Bo albo się rodzisz – albo umierasz. Natura nie nauczyła nas niczego innego, a i religia przypomina o rachunku sumienia.

W rachunkach, jak już wiemy, nie jestem najlepsza („jeden, dwa, pełno” – tak mówi, że liczę, moja „połówka”). No, ale powiedzmy, że jestem krawcową i dostałam następną „szmata czasu”, materiał życia.

Tak krawiec kraje, na ile mu materii staje, więc ile? Jeden dzień? Tydzień? „Pełno” lat?

Sęk w tym, że nie wiemy, jak długo będziemy żyć.

Jak w tym świetle wygląda grymaszenie za młodu, że nie ma się pałacu i księcia z koniem?

Tym głupiej wygląda grymaszenie „w pewnym wieku” na każdy inny temat.

Ok. Więc głupi się rodzimy i głupi umieramy. Też mi nowość.

A co roku chcę czegoś nowego.

(Jak w modzie i w naturze.) Urodziny to mały Sylwester, pijesz swoje zdrowie i „czekasz na nowości”. Z tym, że jeśli „nowością” na pewnym etapie nie będzie zmiana w Tobie, to pozostanie, jak mawiał Hłasko-Cynik:

„Nuda i głód”.

Jak więc tym razem się zmienię? Ostatni rok przed czterdziestką – mam być cicho, czy powinnam zaszaleć?

Ryczącą czterdziestką będę za rok. Nie wiem, kto tak powiedział, ale wie to nawet mój pies (licząc w psich latach, też za rok skończy czterdzieści).

Czyli – wyciszyć się, okroić, powsadzać fałdki w kontrafałdki, a kompleksy w ultraplexy. Zaprojektować tę hacjendę – swój dom – życie od nowa.

A może: zastawić się, postawić się – to też umiem, przecież jestem stąd, z tej ziemi i sroce spod ogona nie wypadłam...Rozwinę swój pawilon ogon już od rana, tak, że panom śmieciarzom gałki oczne powypadają.

Nie będą już do mnie tak ładnie machać, jak marynarze na odpływającym statku, tylko będą do siebie mówić: „Wiejemy!”

Będę mówić i pisać na co mam ochotę, ubierać się wieczorowo, każdy wieczór będzie moim panińskim, a każda niedziela „weselem”. Przebiję „Wesele” Wyspiańskiego i przepiję Himilbsbacha, co noc śnił mi się będzie parkour, a reszta snów będzie tak pikantna, że wstyd o nich pisać, chociaż przecież z definicji są nieprawdziwe. Ale: moje. Prawda, czy nieprawda? Mówić, czy milczeć?

Co jest prawdą, a co kłamstwem: „W moich badaniach na temat fabuły kłamstwo i prawda grają często pierwsze skrzypce. Na czym zasadza się wola człowieka, aby prawdę zachować, odkryć lub ubarwić? Podobno prawdy potrzebuje duch. Ale psychika jest w lepszej kondycji, jeśli karmi się ją kłamstwem – już na początku – ale cieszymy się nim niczym słonecznym dniem przed burzą. Przecież po burzy i tak przychodzi słońce. Od kiedy zaakceptowałam kłamstwo, jako cechę „biologiczną” naszej rasy, żyje mi się lżej...”.

Chloé, resort 2019

...może wystarczy po prostu otworzyć szerzej oczy i nie bać się ich zamykać (a jeśli nie będę się bać ich zamykać, to czy nigdy „nie zamknę” i będę żyć wiecznie?

Małe bitwy, duże wojny. Walka o siebie ze sobą.

Czas wskazać kogoś „z tarczą”. W tym tygodniu jest to pani Natacha Ramsay-Levi z domu modej Chloé. Jest ewidentnie na wznoszącej. Bo życie to trochę fala, trochę parkour, trochę krawiectwo. Moda, natura, kultura.

Na jaki styl stawiasz w tym roku? Tego lata? – bo dla niektórych liczy się tylko ta pora (vide: „Faceci szukają kobiety na lato, kobiety – mężczyzn – na lato.”). Pora rozkwitu – reszta jest dla koneserów (koneserek).

Być może łatwiej pani Natachy trzymać lejce w tym parkurze, ze względu na końskie motywy w kolekcji.

Nie jestem Freudem, ale, jeśli nagminnie śni mi się parkour, to w końcu umiem dojść do wniosku, że musi to mieć związek z drugą odsłoną macierzyństwa w moim życiu.

Joanna Wicherkiewicz

* * *

złe kobiety
mają blade twarze
czerwone oczy
nadużywają też i bezradności

złe kobiety
rozmawiają ze ścianami
tak łatwiej zachować tajemnicę

złe kobiety przeganiają z kryjówek pająki
robią miejsce na hiobowe wieści
kredowymi godzinami wsłuchają się w
melodię klatki schodowej
idzie
nie idzie
idzie
nie idzie

w domach złych kobiet
szybciej gaśnie światło
ciemność nie taka znowu straszna

* * *

w Santa Maria della Concezione
krypta ze szczątkami życia
bracia Kapucyni już po drugiej stronie
tam gdzie się przeszłość nie kłóci
z przyszłością o teraźniejszość
w Santa Maria della Concezione
czas ma zapach kości
wschodów i zachodów słońca
bieszczad i głodu
wojen i pokoju
rozmów i ciszy
w Santa Maria della Concezione
w chłodzie posadzki
słowa
kim jesteś dziś
oni byli kiedyś
kim dzisiaj są
ty kiedyś będziesz